

En Macbeth förankrad i den hårda nutiden

RECENSION Årets Shakespeareuppsättning i Vadstena är ”Macbeth”. Rikard Flyckt har sett en föreställning förankrad i nutiden, där mycket är snyggt genomfört men några saker väcker frågor.

Publicerad 30 juni 2019 15:31
Annon

Låt oss börja med spelplatsen. När Shakespeare på Gräsgården nu flyttat sin verksamhet till en gammal foderfabrik strax söder om Vadstena har de skaffat sig en lokal med stora möjligheter. Den bjuder på en rå industrikänsla med stålbalkar, flagnade väggar och olika våningsplan att spela på.

I årets uppsättning av ”Macbeth” finns inte så mycket scenografi utöver själva lokalen – men det räcker långt. Det brutala i rummet gifter sig på ett ypperligt sätt med den klassiska berättelsen om makt, skuld och ond bråd död och ställer dessutom skådespeleriet i centrum.

Om föreställningen

”Macbeth” av William Shakespeare

Översättning och bearbetning: Göran O Eriksson

En renovering av fabriken är precis inledd. Den behövs säkert, men jag hoppas att den inte blir alltför snygg.

Varje uppsättning av de gamla standardverken behöver ha sin egen idé. Regissören Per-Johan Persson har valt att låta sin ”Macbeth” försiggå i en tämligen tydlig nutid:

Krigslarmet kommer från automatvapen, Lady Macbeth surfar på en iPad, när de tre häxorna skickar sina hallucinationer på Macbeth gör de det med hjälp av VR-glasögon. Till exempel. Mycket av det där är kul och fungerar fint, medan ett plötsligt uppkommet och långt utdraget rejvparty mest skapar frågetecken.

Persson vill också sätta in Shakespeares handling i en nutida kontext. De tre häxorna får motsvara marknaden, pengarna och börsen, som i den här läsningen är vad makten kretsar kring och utgår ifrån.

Det är förstås en högst möjlig ingång till pjäsen, men det blir också lätt parodiskt i kombination med häxornas yuppiekostymer, solglasögon och metalliska attachéväsor.

När Martin Waerme gör entré som den krigstraumatiserade Macbeth är det både bokstavligt och bildligt skakande. Som bäst är han när han visar upp Macbeths plågor utan stora gester. Men ibland – framför allt i början av andra akten – blir det överspel.

Lady Macbeth – Inga Onn – sitter i rullstol. Det är ett intressant grepp; den skenbart försvagade är motorn bakom det blodiga maktövertagandet. Onn övertygar rakt

igenom. Men det förblir oförklarat varför Lady Macbeth när sammanbrottet närmar sig plötsligt rör sig alldeles obehindrat. Var rullstolen bara en fasad?

När det gäller skådespeleriet generellt finns vissa ojämnheter i den här uppsättningen. Men överlag är det gott, och de döda punkterna är få.

Fast det går att ifrågasätta vissa saker. Det nämnda rejvet är en. En annan är en i originaltexten kort scen med portvakten (Pierre Tafvelin) som här dras ut rejält. Ja, det är roligt och välspelat, men det blir också en något apart showstopper utan riktigt fäste i dramat.

Det är inte nödvändigtvis klokt att överbetona de komiska inslag som finns i "Macbeth". Jag är helt säker på att den publik som kommer för att se en tragedi faktiskt klarar att den är tragisk.

Dock finns förstås något både bra och lovvärt i att ta ut svängarna när det spelas klassiker. Även om inte alla infall är alldeles klockrena är denna "Macbeth" värd att göra en utflykt för. Och det inte bara för den sköna fabriksmiljön.